

[Finansministeren.]

hed. Men maa jeg ikke sige, at naar det ærede Medlem fremhæver, at det Lovforslag, der er fremsat, ogsaa i den Form det vil faa efter Vedtagelsen af Flertallets Ændringsforslag, ikke giver en saa stor Opsugning, at det bringer nogen Afslutning paa Foranstaltningerne til Stabilisering af vort Pengevæsen, saa er dette rigtigt, men det samme gælder de Ændringsforslag, der er stillet af Mindretallet; heller ikke disse vil bringe os saa vidt, at vor Stabilisering af Pengevæsenet er fuldstændig i Havn.

Efter Flertallets Forslag vil der blive opsøgt, som det ærede Medlem sagde, omkring 2,7 Milliarder Kr., naar vi regner det, der opsuges gennem Skattebøder, Efterbetalinger, Konfiskation o. s. v., med — jeg vilde hellere sige mellem 2,5 og 2,8 Milliarder Kr., da man jo ikke ved, hvor meget der vil blive betalt som Laan, og hvor meget som Afgift, — medens jeg forstaar det saadan, at Mindretallets Ændringsforslag vilde give mellem 3,3 og 3,4 Milliarder Kr. eller deromkring. De to Forslag ligger altsaa hver et Stykke paa sin Side af 3 Milliarder Kr. Men hvis man, som det ærede Medlem mener, gaar ud fra, at de ledige Penges Sum er 5 Milliarder Kr., er det egentlig ikke saa forfærdelig afgørende, om man opsuger lidt under eller lidt over 3 Milliarder Kr.; der bliver under alle Omstændigheder en god Portion tilbage, og med Henblik herpaa maa man, som det ærede Medlem sagde, optage langfristede Laan, hvad man allerede er begyndt paa. Der er altsaa ikke nogen Væsenforskel mellem Mindretallets og Flertallets Forslag paa dette Omraade, men kun en i Relation til den samlede Pengemængde ikke særlig stor Gradsforskel.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller talte om den Anmodning om en Udsættelse af Forhandlingerne om dette Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for nogen Tid siden rettede til Statsministeren, og som man jo øjensynlig var meget ivrig for, at hele Landet skulde kende, eftersom den blev udsendt gennem Ritzau, næsten før Statsministeren havde faaet den eller i hvert Fald praktisk talt samtidig dermed; der kan derfor ikke være nogen Tvivl om, at denne Skrivelse er overordentlig vel bekendt. Maa jeg om dette sige, at jeg tvivler meget om, at det vilde blive til Gavn for Erhvervslivet eller for vort økonomiske Liv i det hele taget, om man havde udsat Forhandlingerne om dette Spørgsmaal i de to Sommermaaneder, hvor — det tør man vel sige — Befolkningens Energi med Hensyn til Tankearbejde plejer

at være mindst. Jeg tror, det vilde være meget upraktisk at afbryde dette Arbejde. Nu kan man naturligvis sige, at Udvalget skulde fortsætte med sine Møder i de to Maaneder, men hvad vilde der ikke komme af Mødetræthed, hvis man fortsatte paa denne Maade. Jeg tror ogsaa, man er kommet saa langt, som det er praktisk muligt. Jeg kan selvfølgelig ikke benægte, at det kan være rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at der paa et eller andet Tidspunkt kunde dukke noget op, som man synes, man skulde have gjort anderledes, men det ærede Medlem vil sikkert give mig Ret i, at den Mulighed vilde ogsaa foreligge, hvis vi holdt op et Par Maaneder og saa tog fat igen i September.

Men maa jeg sige en Ting, som for mig i denne Forbindelse er vigtig. Det ærede Medlem sagde, at vi kender jo ikke i Øjeblikket den økonomiske Situation i Foraaret 1947, da Afgiften skal betales, og jeg forstod, at det for ham var en medvirkende Aarsag til, at han har været villig til at vente lidt. Det er rigtigt, men vi vil jo heller ikke i September eller Oktober kende den økonomiske Situation i Efteraaret 1947, og man maa være klar over, at hvis vi udskyder Beslutningen et Par Maaneder, vil det meget let kunne føre til, at Afgiftens Betaling vil blive udsat meget mere end de to Maaneder. Hvis vi nemlig ikke faar Ligningsarbejdet med Eengangsskatten i Gang nu i Efteraaret, vil det melde sig paa den Tid hen paa Vinteren, da Skattemyndighederne skal i Gang med den almindelige Skatteligning, og saa bliver det yderligere forsinket, da man skal have den almindelige Skatteligning gennemført. Det vil sige, at det hele rykkes meget langt frem. Jeg tror derfor, at Usikkerheden med Hensyn til Tidspunktet for Afgiftens Betaling, som man altid maa være klar over eksisterer, vil blive større, hvis man venter nogle Maaneder.

Det har ogsaa interesseret mig at se, at en af de Indvendinger, som de Konservative i Norge har haft at rette mod det der fremsatte Lovforslag om en Eengangsskat, var den, at det ikke var gjort til Genstand for en saa grundig Forberedelse, som Eengangsskatten her i Danmark har været det.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde dernæst, at de Synspunkter, han forfægtede med Hensyn til Eengangsskattens Formaal, vilde være kommet til at præge Ændringsforslagene mere, hvis man havde ventet i nogen Tid, og jeg gad vidst, om man ikke her finder den egentlige Aarsag til og den dybere Baggrund for Henvendelsen om denne Udsættelse.